

Arrest

nr. 272 273 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 december 2020 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Verweerder neemt op 10 juni 2021 een beslissing tot weigering verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoekster dient op 25 juni 2021 een tweede aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.4. Verweerder neemt op 21 december 2021 een beslissing tot weigering verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4. 5d0 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.06.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in de hoedanigheid van echtgenote van Y.F. (RR: [...]) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg: 10 beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. ”

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden opnieuw loonfiches voorgelegd van de firma Bati-Brussam waar de referentiepersoon in loondienst werkte. Echter, gegevens van de databank van de RSZ leerde ons al dat voormelde tewerkstelling eindigde op wel op 1.03.2021. Derhalve zijn de voorgelegde loonfiches achterhaald en kunnen dus niet mee in overweging worden genomen bij de beoordeling van de actuele bestaansmiddelen. Verder ook een aanslagbiljet aanslagjaar 2019 met inkomsten 2018 en een aanslagbiljet aanslagjaar 2020 met inkomsten 2019. Deze bewijzen zijn onvoldoende recent om mee in overweging te nemen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Jaarrekeningen individuele overzichten periode 2017-2021 van bij Bati-Brussam, deze tewerkstelling is achterhaald zoals eerder vermeld.

Verder legt de referentiepersoon nieuwe bewijzen van stortingen van zijn loon voor de periode vanaf juni 2021 tot en met september 2021 als bedrijfsleider van Smartech BV met bijhorende loonfiches. opgesteld door Acerta. Hij legt ook bewijzen voer van stortingen van Acerta met uitkeringen overbruggingsrecht. Hieruit kan worden afgeleid dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit uitoefent.

De voorgelegde loonfiches (Smartech BV) dienen beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze zijn immers opgesteld op basis van de informatie en gegevens die de referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld aan het sociaal secretariaat. Deze documenten kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen. Evenmin werd er bij deze bewijzen klaarblijkelijk rekening gehouden met sociale bijdragen e.d.m. die dienen betaald te worden. Het netto-beschikbare bedrag van referentiepersoon is dan ook niet duidelijk. Er worden verder geen officiële documenten voorgelegd waaruit het werkelijk beschikbare netto-inkomen zou kunnen blijken, zoals een recent aanslagbiljet personenbelastingen, e .n volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen, aansluiting bij de sociale zekerheidskas én facturen sociale bijdragen, alsook wie voor de betaling van deze bijdragen instaat. Het geheel van deze stukken zou reeds voor een concreter beeld kunnen zorgen van de inkomsten uit de zelfstandige activiteit.

Op basis van wat voorligt, kan enkel worden verondersteld dat de referentiepersoon bestaansmiddelen uit een zelfstandige activiteit genereert. De bestaansmiddelen die hij hieruit genereert worden echter niet gestaafd aan de hand van betrouwbare, objectieve en officiële stukken.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat de huidige bestaansmiddelen heden niet duidelijk zijn.

Betrokkene voldoet dan niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 50, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht*”.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...]

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 7°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

“7° familielid bedoeld in artikel 40ter, van de wet :

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”.*

Dat de referentiepersoon bewijzen heeft voorgelegd van zijn huidige tewerkstelling als zelfstandige en meer bepaald aanslagbiljetten personenbelastingen, diverse jaarrekeningen van zijn vennootschap, loonfiches en bewijzen van storting van loon op zijn rekening.

Dat dit ook bevestigd wordt door de gemeente Destelbergen, die een overzicht gemaild heeft van de stukken die door verzoekster werden overhandigd en die aan verweerder werden overgemaakt (stuk 3). Het feit dat verzoekster effectief deze stukken heeft overgemaakt, blijkt bovendien uit het gegeven dat op zijn bijlage 19ter geen bijkomende documenten meer werden vermeld die door verzoekster dienden te worden overgemaakt (stuk 2).

Indien verzoekster geen of onvoldoende stukken van de zelfstandige activiteit van haar echtgenoot zou hebben voorgelegd, zou de gemeente ongetwijfeld nog bijkomende voor te leggen documenten hebben vermeld op de bijlage 19ter (stuk 2), quod non.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet zouden gestaafd worden aan de hand van betrouwbare, objectieve en officiële stukken.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, dan ook foutief is en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoekster voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhoudt van artikel 40ter Vw., artikel 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991, evenals een schending van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.2.

Dat volkomen ten onrechte door de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekster onvoldoende bewijs zou hebben voorgelegd van de individuele inkomsten van de referentiepersoon en meer bepaald enkel loonfiches van Acerta en bewijzen van stortingen van Acerta met uitkeringen overbruggingsrecht.

Dat een dergelijke motivering een pertinente fout inhoudt, nu verzoekster wel degelijk diverse stukken heeft voorgelegd betreffende de inkomsten van haar echtgenoot als zelfstandige, waaronder tevens aanslagbiljetten personenbelastingen, jaarrekeningen van de vennootschappen en bewijs van stortingen van het loon als zaakvoerder op zijn rekening (stuk 3).

Verzoekster heeft deze document samen met al haar andere stukken overhandigd aan de gemeente Destelbergen op het ogenblik van de indiening van haar aanvraag gezinshereniging.

Dat de gemeente Destelbergen per mails van 17 januari 2022 ook een overzicht heeft gestuurd van alle stukken die door verzoekster werden ingediend en welke door de gemeente werden overgemaakt aan verweerder (stuk 3).

Dat verzoekster dan ook wel degelijk diverse bijkomende bewijzen heeft voorgelegd van de inkomsten van de referentiepersoon en de bestreden beslissing dan ook pertinent foutief gemotiveerd is.

Verweerder was dan ook wel degelijk in het bezit van diverse stukken waaruit de inkomsten van de referentiepersoon blijken, doch heeft dit terzijde gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 40ter Vw., 50, §2, 7° Vreemdelingenbesluit en 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991, evenals een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en met name het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.3.

Dat in casu, door geen rekening te houden met alle door verzoekster voorgelegde documenten betreffende de inkomsten van de referentiepersoon, verweerder ook de zorgvuldigheidsplicht, evenals het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Immers, dit begin van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert bovendien dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle

relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., *Documentloze vreemdelingen*, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder, door de documenten in kwestie te negeren, dan ook schromelijk is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht!

Het redelijkheidsbeginsel vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, m.a.w. dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. M.a.w. men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar wel het oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS, 20 september 1999, nr. 82.301).

Dat de bestreden beslissing manifest onredelijk is, nu verweerder de door verzoekster voorgelegde inkomstenbewijzen van de referentiepersoon volledig genegeerd heeft en bovendien een beslissing heeft genomen die indruist tegen alle redelijkheid, in acht genomen de voorgelegde stukken.

Dat er naast een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dan ook sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat verzoekster aan de hand diverse bewijsstukken heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zodat zij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Dat verzoekster tevens heeft aangetoond dat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, van artikel 50, §2, 7° van het KB van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en tenslotte van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden om te genieten van het recht van verblijf als familielid van een Unieburger. Hierbij wordt gemotiveerd dat enerzijds een deel van de bewijsstukken betrekking heeft op een achterhaalde tewerkstelling en anderzijds de aangevoerde bestaansmiddelen, die de referentiepersoon actueel uit een zelfstandige activiteit genereert, niet worden gestaafd aan de hand van betrouwbare, objectieve en officiële stukken, die ook geen zicht bieden op het netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wordt wel degelijk gemotiveerd omtrent al de door haar overgemaakte bewijsstukken (zie infra). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° [...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

2.5. Ter staving van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- loonfiches van de firma Bati-Brussam;
- aanslagbiljet van aanslagjaar 2019, met inkomsten van 2018;

- aanslagbiljet van aanslagjaar 2020, met inkomsten van 2019;
- jaarrekeningen individuele overzichten van de periode 2017-2021 van de firma Smartech;
- loonfiches als bedrijfsleider bij Smartech, opgesteld door Acerta, vergezeld van bewijzen van storting;
- bewijzen van stortingen van Acerta van uitkeringen overbruggingsrecht.

2.6. Wat betreft de overgemaakte bewijzen van de tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot bij de firma Bati-Brussam, stelt verweerder dat deze tewerkstelling achterhaald is, zodat de bewijzen niet dienstig zijn. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

2.7. Wat betreft de overgemaakte bewijzen van tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot als bedrijfsleider bij de firma Smartech, stelt verweerder dat de bestaansmiddelen niet worden gestaafd aan de hand van betrouwbare, objectieve en officiële stukken. Er wordt aangegeven dat de loonfiches zijn opgesteld aan de hand van informatie en gegevens die de referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld aan het sociaal secretariaat, zodat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Verder wordt aangegeven dat er bij de overgemaakte bewijzen geen rekening wordt gehouden met de sociale bijdragen e.d.m. die moeten worden betaald, zodat het werkelijk beschikbaar netto-inkomen van de referentiepersoon niet duidelijk is. Verweerder oppert enkele bewijsstukken, die bijkomend zouden kunnen worden overgemaakt en die een duidelijker beeld zouden kunnen scheppen van de netto-inkomsten van de referentiepersoon, met name: een recent aanslagbiljet personenbelastingen, een volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen, aansluiting bij de sociale zekerheidskas en facturen van de sociale bijdragen, alsook verduidelijking over wie voor de betaling hiervan instaat.

2.8. Verzoekster betwist als dusdanig niet dat verweerder vermocht te oordelen dat de overgemaakte stukken onvoldoende zijn om een concreet en objectief beeld te krijgen van het werkelijk beschikbaar netto-inkomen van de referentiepersoon. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat zij naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag meerdere bewijsstukken heeft overgemaakt, waarmee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. Zij verwijst in dit verband naar een door de betrokken gemeente op 17 januari 2022 gemaakt overzicht van de door haar overgemaakte bewijsstukken, die zij als overtuigingsstuk 3 bij haar verzoekschrift voegt. Verzoekster spreekt zelf van *“aanslagbiljetten personenbelastingen, diverse jaarrekeningen van zijn vennootschap(pen), loonfiches en bewijzen van storting van het loon (als zaakvoerder) op zijn rekening”*. Uit een vergelijking van het gevoegde overtuigingsstuk 3 en de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat met al deze documenten rekening werd gehouden. De overgemaakte aanslagbiljetten waarvan sprake in dit overzicht en die verzoekster ook bij haar verzoekschrift voegt, zijn deze van 2019 en 2020, waarvan in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat deze niet recent genoeg zijn. Verzoekster betwist dit niet. De bewijzen van storting van het loon als zaakvoerder op de rekening van verzoeksters echtgenoot werden in de bestreden beslissing ook beoordeeld. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.7. Verzoekster gaat totaal niet in op de gedane beoordeling dat het geen objectief en officieel stuk betreft en geen zicht biedt op het daadwerkelijk beschikbaar netto-inkomen van de referentiepersoon. Een zelfstandige heeft namelijk ook uitgaven zoals sociale bijdragen en daarover worden geen stukken verstrekt. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat ze ook motiveert over de ingediende jaarrekeningen. Immers kan hierin worden gelezen: *“Jaarrekeningen individuele overzichten periode 2017-2021 van bij Bati-Brussam, deze tewerk-stelling is achterhaald zoals eerder vermeld.”* Verzoekster laat de gedane beoordeling totaal ongemoeid. Het is niet aan de Raad om ten behoeve van verzoekster hiaten in haar verzoekschrift op te vullen. Ten overvloede voegt de Raad er aan toe dat een jaarrekening een verslag is over de financiën van een bedrijf, dat aangeeft hoeveel verlies en hoeveel winst er is gemaakt. De Raad ziet niet in en verzoekster legt ook niet uit hoe dit zicht kan bieden op het werkelijk beschikbare netto-inkomen van de referentiepersoon.

2.9. Door aldus te herinneren aan de stukken die ze heeft overgemaakt ter ondersteuning van haar vestigingsaanvraag, brengt verzoekster de door verweerder gedane beoordeling ervan niet aan het wankelen. De loutere overtuiging van verzoekster dat zij wel degelijk heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, volstaat niet. De Raad benadrukt in deze ook dat het aan de aanvrager van een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan toekomt om alle nuttige stukken over te maken, teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, waaronder de bestaansmiddelenvereiste (cf. artikel 50, §2, 7°, van het Vreemdelingenbesluit). Het blijkt niet, en verzoekster maakt ook niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om zulks te doen, noch dat zij niet moest weten dat zij zulks moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het gegeven dat verzoekster een bijlage 19ter werd afgeleverd, houdt niet in dat impliciet werd erkend dat zij afdoende bewijsstukken heeft overgemaakt over de bestaansmiddelenvereiste. Verzoekster kan de aan haar verstrekte bijlage 19ter – die ze als stuk 2 bij haar verzoekschrift voegt – niet meer laten zeggen dan wat deze zegt. Hierin bevestigt de gemeente dat verzoekster bewijs-

stukken heeft overgemaakt ter ondersteuning van haar aanvraag, waaronder stukken over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hierbij doet de gemeente geen inhoudelijke beoordeling van deze stukken. Dat komt enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe. De gemeente heeft enkel als taak na te gaan of er door de wetgever vereiste stukken worden ingediend ter ondersteuning van de aanvraag waarna ze deze overmaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken voor een inhoudelijke beoordeling (cf. artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit). Verzoekster kon dan ook niet van de gemeente verwachten dat ze op deze bijlage 19ter ging aangeven dat er nog bijkomende stukken moesten worden overgemaakt door verzoekster inzake de bestaansmiddelen omdat de stukken die ze heeft overgemaakt inhoudelijk niet volstaan. Eenmaal de stukken zijn overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken kan deze dienst een positieve beslissing nemen, een negatieve beslissing of geen beslissing (cf. artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit). In deze bepaling kan niet worden gelezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende stukken moet opvragen bij de aanvrager als de overgemaakte stukken niet volstaan om een objectief zicht te hebben op het netto-inkomen van de Belgische referentiepersoon.

2.10. De Raad dient verder op te merken dat verzoekster niet ingaat op volgende passage in de bestreden beslissing: *“De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat de huidige bestaansmiddelen heden niet duidelijk zijn.”* Dit motief blijft derhalve overeind.

2.11. Gelet op bovenstaande, heeft verzoekster niet concreet aangetoond dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat enerzijds de overgemaakte bewijzen van de tewerkstelling van de referentiepersoon bij de firma Bati-Brussam achterhaald zijn en anderzijds de bestaansmiddelen van de referentiepersoon als zaakvoerder bij de firma Smartech niet worden gestaafd aan de hand van betrouwbare, objectieve en officiële stukken, die ook geen zicht bieden op het netto-beschikbare inkomen van de referentiepersoon. De afsluitende theoretische uiteenzetting omtrent geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur doet hieraan een afbreuk. Hetzelfde geldt voor de loutere overtuiging van verzoekster dat zij wel degelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoekster maakt ten slotte nog een hele resem stukken over, naast de hierboven besproken stukken die ze heeft neergelegd ter ondersteuning van haar vestigingsaanvraag. Zij geeft daarover geen verdere uitleg in haar verzoekschrift. Het is niet aan de Raad om dit in te passen in het verzoekschrift.

2.12. De Raad leest ten slotte nergens in het verzoekschrift een uitleg aangaande de wijze waarop het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

“[...] Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de echtgenote van de Belgische referentiepersoon en wonen al sinds haar aankomst in België samen met haar echtgenoot. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoekster de echtgenoot is van de referentiepersoon, zij sinds haar aankomst in België samenwoont met hem en de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging aan verzoekster te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.14. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Er dreigt aldus geen scheiding tussen verzoekster en de referentiepersoon.

2.15. Verder dient te worden opgemerkt dat het enkele gegeven dat verzoekster en haar echtgenoot in het huwelijk traden en sedertdien een gezamenlijke huishouding voeren – en aldus een gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhouden – niet volstaat om een verblijfskaart als familielid van een Belgische onderdaan af te geven. In artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn voorwaarden opgenomen voor gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Voornoemde bepaling kan worden beschouwd als een bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt (zie RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *"Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en œuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique."*). Verweerder verwijst in zijn nota ook terecht naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 waarin kan worden gelezen: *"B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na."*

2.16. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing gaat zoals gezegd niet gepaard met een terugkeerbesluit. In dit geval moet verweerder geen bijkomende afwegingen maken

inzake artikel 8 van het EVRM. Alleszins toont verzoeker met haar theoretisch betoog en de melding dat ze samenwoont met haar echtgenoot die over voldoende inkomsten beschikt – terwijl de bestreden stelt dat ze dit niet heeft aangetoond – niet aan dat de bestreden beslissing zou getuigen van een disproportionaliteit tussen haar private belangen en het algemeen belang van de overheid, dat bestaat uit het gehandhaafd zien van de verblijfsreglementering. Het staat verzoekster vrij een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, ditmaal vergezeld van de in de bestreden beslissing vooropgestelde bijkomende bewijsstukken van de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon.

Een schending van artikel 8 van het EVRM dat wordt weerspiegeld in artikel 22 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA